

BOLDOGSÁGRA VAGYUNK TEREMTVE

4 Életige

2009. április

„Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok.”

Mt 24,42

A Gen3 Központok gondozásában
Chiara Lubich írásának felhasználásával

Vegyük lencse alá...

E szavakon Jézus a végső eljövételét érti. Ahogyan az apostolok közül felment a mennybe, úgy vissza is fog térni. Ám ezek a szavak azt is jelentik, hogy az Úr **eljön minden ember élete végén.**

Lehet, hogy te is, mint a legtöbb ember **igyekszel megfelekedezni a halálról.**

Ébernek kell virrasztanod, mint azok, akik tudják, hogy a rablók ki akarják fosztani házukat, csak azt nem, hogy melyik órában érkeznek.

Megfigyelted, hogy általában mennyire nem éled, inkább csak tengeted az életet a holnapra várva, hogy akkor majd szebb lesz?

A szép jövőnek ugyan el kell jönnie, de nem olyan les, mint amilyennek képzeled.

Egy isteni ösztön arra készítet, hogy várj valakit vagy valamit, ami majd örömmel tölt el. Ilyenkor talán egy ünnepnapra gondolsz, egy kis szabadidőre, vagy valamilyen találkozásra. Amikor azután ezek elmúlnak, mégsem vagy elégedett, legalábbis nem maradéktalanul. Mindig valamire várva élsz téveteg életed taposómalmába zárva.

Az igazság az, hogy az életben van egy olyan esemény, amelyet senki sem kerülhet el: a találkozás szemtől szembe az Úrral, aki eljön.

Ez az a szép, amire öntudatlanul is törekszel, **mert boldogságra vagy teremtve.**

A teljes boldogságot pedig egyedül Ő adhatja meg.

Neked is ébernek kell lenned. Életed nemcsak békésen egymást követő események sorozata. **Az élet küzdelem is.** Legfőbb ellenségeid a különböző kísértések: az érzékiség, a hiúság, a pénzhez való ragaszkodás, az erőszakosság. Ha vigyázol és résen vagy mindig, nem érhet meglepetés.

Hogyan éljük ezt az igét?

Az virraszt jól, aki szeret. A virrasztás képessége a szeretetből fakad.

Ha szeretünk valakit, szívünk mindig ébernek várja a találkozást vele. Érte élünk minden nélküle eltöltött percünkben is.

Így tesz az is, aki Jézust szereti. Mindent Jézusért tesz, hiszen vele találkozik minden pillanatban, akarata legegyszerűbb megnyilvánulásaiban, és vele fog találkozni ünnepélyes formában azon a napon, amikor majd eljön.

Történt egyszer, hogy...

(Brazília)

1974-ben Santa Mariában, Brazília déli részén véget ért kétszázötven fiatal találkozása. Legtöbbjük Pelotas városából jött a lelki napokra.

Éneklés és örömujjongás közepette indult haza az első autóbussz negyvenöt fiatalal. **Útközben néhányan együtt imádkozták a fájdalmas rózsafüzért, és azt kérték Máriától, hogy halálukig hűségesek maradjanak Istenhez.** Műszaki hiba következtében a busz háromszor megpördült az egyik kanyarban, és egy ötven méter mély szakadékba zuhant. A lányok közül hatan meghaltak. A túlélők egyike ezt mondta: „Közélről láttam a halált, mégsem féltém, mert Isten jelen volt.” Egy másik így emlékezett: **„Amikor észrevettem, hogy meg tudok mozdulni, a roncsok közül felnéztem a csillagos égre, és társaim holtteste mellett térdelve imádkozni kezdtem. Isten ott volt velünk.”**

Carmen Regina édesapja elmondta, hogy lánya, az egyik áldozat, gyakran ismételtette még életében: „Oly szép lesz meghalni, papa, hiszen **Jézushoz megyünk, hogy vele legyünk.**”

Mivel szerették Jézust, Pelotas fiataljai mindig ébernek virrasztottak, és amikor eljött az Úr, örömmel siettek elébe.

Írd le te is a tapasztalataidat itt:
www.teens4unity.net